

„Káprázatos, mint egy Dior ruha!”

– *Natasha Lester,*
NYT bestsellerszerző

LENYÜGÖZŐ

párizsi

NŐK

Regény Catherine Dior
hálózatáról a II. világháborús
francia ellenállásban

fine
selection

CHRISTINE WELLS

CHRISTINE WELLS

LENYÜGÖZŐ
párizsi
NŐK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Allisternek és Adriannek nagyon sok szeretettel

Első fejezet

Párizs, 1947. február

YVETTE

Párizsban jeges hideg volt. Még hidegebb, mint New Yorkban. Yvette várt, amíg a fiatal tisztviselő, aki az ügyvédi irodából elé jött a Gare Saint-Lazare-ra, magában motyogva végigtapogatja az összes zsebét. Monsieur LeBrun apró termetű volt és nett, brillantinos hajjal, sötét szemmel és kerek szemüveggel, amelynek fekete kerete olyan volt, mint egy bicikli.

Az ég szerelmére, ne húzd tovább az időt, és menjünk már valami meleg helyre, rimánkodott a nő magában. Ám az ilyen férfiakhoz sok türelem kell.

– Ah! – A férfi diadalmasan előhalászott a kabátja belső zsebéből egy cédulát. Ránézett, majd zavarodottan összevonta a szemöldökét.

– Ön a... a Ritzben fog lakni.

Yvette kis híján elejtette a bőröndjét.

– *Vraiment?*

Átsandított LeBrun válla felett, hogy ellenőrizze, de valóban ott állt, feketén-fehéren. Louise Dulac átrángatta az Atlanti-óceánon, hogy tanúskodjon a tárgyalásán. Ismerve a filmsztárt, Yvette egyszerű hálára sem számított, nemhogy uralkodóhoz illő szállásra.

Talán Louise így üzent neki: *Bűnrészes voltál. Ott voltál te is.*

– Erre parancsoljon, mademoiselle!

LeBrun elvette Yvette bőrröndjét, és kiléptek a téli délután szűrt fényébe.

Yvette utolsó párizsi emlékei tikkasztó hősről és esti zivatarokról szóltak. Egy pillanatra megzavarta ennek a jégbe fagyott metropolisznak a látványa. Aztán felpillantott, és meglátta az Eiffel-tornyot, amely kecsesen, de erőteljesen magasodott a fákkal szegélyezett sugárutak fölé; meghallotta a harmonikaszó foszlányait az utcában álló kávézóból, és a város egyszerre magához ölelte.

Yvette halkán elnevette magát, behunyta a szemét, megemelte a vállát, és mélyen beszívta a levegőt. Olyan hideg volt, hogy égette a tüdejét, de tele volt azokkal a régi, ismerős szagokkal. Mint minden nagyvárosban, itt is érezhető volt a kipufogógáz, ami nedves szemét és vizelet szagával keveredett, meg a nyomdafesték vegyszerszagával egy közeli újságosstand felől. Ám Yvette érezni vélte a sülő kenyér illatát, a Gauloise cigaretta édeskés földszagát, és halványan a francia parfüm sokféle árnyalatát.

– Mennyire hiányoztál! – suttogetta. New York minden kihívása és izgalma ellenére sem volt Párizs.

Egy hangos csattanástól összerezzen, és behúzta a nyakát. A szíve vadul zakatolt. Csak egy fémrács zaja volt, amelyet leengedtek egy ékszerbolt előtt – szinte azonnal észrevette –, de képtelen volt gátat vetni az agyát elárasztó képeknek. Minden visszatért egy szempillantás

alatt, az állandó készenlét, az éhség és a félelem. Amit New Yorkban olyan nagyon próbált elfelejteni...

– Mademoiselle?

Megrázta a fejét, pislogott párat, aztán fokozatosan lassult a szívverése. A háborúnak vége, és ő biztonságban van. A tisztviselő várakozott.

– Elnézést, monsieur! Fura, hogy újra itt vagyok, ugye megérti?

Begombolta a felső gombot vastag kabátján, a zsebéből elővette és felhúzta a kesztyűjét, aztán követte Monsieur LeBrun-t egy várakozó Renault-hoz.

Bárcsak itt volna a biciklijel! Szerette volna újra felfedezni a kézbesítő útvonalát, és a régi helyeket, találkozni a régi barátokkal. Először is meg kellene látogatnia Gabbyt és Mamant... Ám LeBrun beterelt az autóba, melléje telepedett, és utasította a sofőrt, hogy induljon.

Amikor Louise Dulac hívása megérkezett, először ösztönösen elutasította volna. Nem vágyott rá, hogy újra felidézze a háborús élményeket, különösen azt a bánásmódot, amit a filmsztártól elszenvedett. Ám a lehetőség, hogy hazatérjen Párizsba, úgy, hogy minden költsége fedezve van, túlságosan csábító volt. Amikor pedig rájött, hogy ha egy héttel korábban indul, időben érkezik Monsieur Dior legelső divatbemutatójához, ez eldöntötte a kérdést.

Sikerült szereznie egy kisebb munkát New Yorkban, katalógusok modelljeként, ám az amerikai divattervezők erős, egészséges, sportos megjelenést kerestek. Yvette magas járomcsontja és dús, göndör, mézszőke haja nem kompenzálhatta éterien vékony alkatát, áttetszően halvány bőrét, sem pedig nyugtalanítóan macskaszemre emlékeztető mogyoróbarna szemét. Különben is, mindenki tudta, hogy a haute couture igazi otthona Párizs. Ha bekerülhetne Monsieur Dior

első divatbemutatójába, bármilyen jelentéktelen szerepben, vagy, ami még jobb volna, ha rábeszélhetné Monsieur Diort, hogy alkalmazza manökennek az új divatházában, megérné, hogy Louise Dulac mellett tanúskodjon.

Amint a divattervezőre gondolt, felidéződtek az emlékei a férfi hűgáról. *Catherine*. A büntudat megmoccant benne, mint valami élőlény, kinyújtotta a csápjait, és szorosan körbefogta. Ha nem olyan lobbanékony, ha nem követi el azokat az ostoba hibákat...

Monsieur LeBrun szakította félbe a gondolatait.

– A vádak Louise Dulac ellen nagyon súlyosak, mademoiselle.

Ahogy ismertette őket, a nő gyomra görcsbe rándult.

– Hazaárulás?

Azt gondolta, hogy Louise-t csak kollaboráció miatt fogják perbe. „*Collaboration horizontale*”, így nevezték. Lefeküdni az ellenséggel. A hatóságok valószínűleg többet kiderítettek Louise ténykedéséből, mint amire Yvette számított. Hirtelen a saját helyzete is ingataggá vált.

Elkapta LeBrun kérdésének a végét.

– Ez megfelel?

A férfi választ várta.

– Elnézést, monsieur, elkalandoztam.

LeBrun összevonta a szemöldökét.

– A tárgyalás nem egészen két hét múlva kezdődik, mademoiselle. Holnap hagyom, hogy pihenjen, de a következő napon muszáj találkozunk, hogy elkezdjük előkészíteni az ön nyilatkozatát. Mondjuk, egy óraker? – Yvette próbált odafigyelni, ahogy a férfi pedánsan és választékosan megfogalmazva vázolja a jogi procedúrát, ám LeBrun hangja hamarosan csupán háttérzajjá vált, a nő agya nem fogta fel a hallottakat. Kibámult az ablakon, magába itta

Párizst, a fákkal szegélyezett sugárútjaival és a kávézók teraszaival a járdán, a kék cseréppel fedett, elegáns kő sorházakkal. Még mindig sok katonai jármű és katona cirkált az utcákon, de ezek barátiak voltak. És egyetlen horogkeresztet sem lehetett látni.

Amint a La Madeleine-templom felé közeledtek, hirtelen nagyot dobbant a szíve, ám a sofőr balra fordult, aztán jobbra, és cikcakkban haladt tovább a Place Vendôme felé. Yvette válla megkönnyeb-
bülten elernyed.

Mindenekelőtt találkoznia kell Gabbyval és Mamannal. De ha már attól szédül és émelyeg, hogy az aprócska lakásuk felé autóznak a rue Royale-on, hogyan lesz képes rávenni magát, hogy szembenézzen a nővérével? Nem bontotta fel Gabby egyetlen levelét sem, nem-hogy válaszolt volna rájuk.

Elég volt annyi, hogy tudta, életben vannak. Catherine, Gabby és Maman. Nagyon nagy szüksége volt rá, hogy maga mögött hagyja a háborút, és továbblépjen. Ha hagyja, hogy akár csak egy emlék is át-szivároгjon a maga köré épített falon, abból áradás lett volna. Ami-be belefutad.

Most, a tárgyalás miatt kénytelen lesz újra átélni mindent. Hiba volt talán visszatérnie? De mi mást tehetett volna?

Hogy elterelje a gondolatait, LeBrun-höz fordult.

– Úgy hallom, még mindig érvényben van a jegyrendszer.

Már nem borította sötétítő a kirakatokat, és nem voltak homok-zsákok sem a falakhoz támasztva, de a háború nyomait még mutatta a sor a hentes előtt, amely mellett elhaladtak, a kis cukrászda üresen álló kirakata, a szegényes kínálat a zöldséges standján.

– Önnek a Ritzben nem kell aggódnia a jegyrendszer miatt – je-gyezte meg LeBrun szárazon, ahogy a Renault bekanyarodott a Place Vendôme-ra, és megállt a hotel bejárata előtt.

Yvette némi büntudattal nyugtázta, hogy ez természetesen igaz. Ó, de milyen emlékeket idézett fel ez a szálloda! Sokszor járt már ott korábban, de vendégként még kevésbé érezte magát odaillőnek, mint a Lelong-ház szegényesen öltözött küldöncéeként.

A Ritz az előtér magas, díszes mennyezetéről csüggő csilláraival, elegáns XVI. Lajos korabeli bútoráival, márványoszlopaival és cse-repes pálmáival évtizedek óta volt második otthona a királyi családok tagjainak és filmsztároknak. A fogadópult egy kerek ablak alá volt eldugva az előtérben, szinte elrejtve szem elől, ezzel is fokozva a magánrezidencia illúzióját. Míg Monsieur LeBrun halk eszmecekerét folytatott a pultnál álló, felsőbbrendűnek tűnő egyénnel, Yvette oda lépett a portáshoz.

– Jó napot, monsieur! Remélem, tud nekem segíteni. Úgy hal-lom, hogy Christian Dior új műtermet nyitott. Meg tudná monda-ni, hol van?

A portás elmosolyodott.

– Úgy van, mademoiselle. Az avenue Montaigne-on, harmincas szám. Ami azt illeti, holnap van a monsieur premierje.

Yvette-et elfogta az izgalom.

– Hát nem csodálatos? Alig várom.

A portás mentegetőző arcot vágott; magában bizonyára csóválta a fejét, amiért ez a fura teremtés azt képze-li, hogy csak úgy besasszéz-hat egy nagynevű szabász legelső divatbemutatójára.

– Attól tartok, csak meghívóval látogatható, mademoiselle.

– Ó, igen, hát persze! – válaszolt Yvette. – Nem úgy értettem, nem is számítok rá, hogy bejutok.

Természetesen sosem tudna meghívót szerezni. Végül is ő csak a kézbesítőlány volt, amikor Monsieur Dior tervezőként dolgozott a

Lelong-háznál. Ám ez nem jelenti azt, hogy ne tudna beosonni a színpalak mögött. Valahogy megoldaná.

Mintha csak álmodna, Yvette követte Monsieur LeBrun-t fel a lakosztályába. Ahogy átvágott a fényűző szállodai szobán, a lány próbált közömbös arccal körbepillantani, mintha hozzá volna szokva, hogy ilyen helyen lakjon. Valójában egy lapon sem lehetett említeni azzal a kopottas brooklyni lakással, amelyet két másik lánnyal osztott meg a modellügynökségtől.

Amíg LeBrun felügyelte a bőröndje elhelyezését, és elintézte a borraivalót, Yvette körbejárt; végighúzta a kezét a krémszínű selyemkanapén, megvizsgálta a márványkandalló fölött a festményt – egy hölgy portréja volt a századfordulóról. A nappali szoba ablaka a Place Vendôme-ra nézett. A nő megállt az ablakmélyedésben, és üres tekintettel meredt a jövés-menésre ott lent. Kimerültséget érzett és bizalmatlanságot; mintha valami megmagyarázhatatlan módon kibillent volna az egyensúlyából.

Kattant az ajtó a londiner mögött. Yvette Monsieur LeBrun-höz fordult.

– Biztosan éhes, mademoiselle – jegyezte meg a férfi, az elefántcsont és arany telefon felé intve a kanapé mellett. – Bármit rendelhet, amit csak óhajt.

Yvette behunyta a szemét, elképzelte a forró ételt, amit két pincér szolgál fel, és az ezüst ételbúrákat lendületesen kapják le a tálakról. Csillogó kaviárhalmok, egy *grillé sur planche* sült. Befejezésnek crêpes Suzette, amit a séf a szeme előtt készít el, egy Broadway-show csillogásával és drámaiságával gyűjtja meg a narancsmártást.

Ez túlságosan sok volt annak, aki főleg konzervlevelesen élt az utóbbi két évben, előtte pedig háborús fejadagokon.

– Talán majd később. Köszönöm! – Kis szünet után hozzátette, a lakosztály felé intve: – Nem számítottam ilyen bőkezűségre. Úgy tűnik, a letartóztatása ellenére Louise Dulac zsebe még mindig jól meg van tömve.

LeBrun kissé kelleetlenül mozdult, mintha nem értene egyet. Yvette felvonta a szemöldökét.

– Vagy talán nem is mademoiselle az, akinek ki van tömve a zsebe. A férfi összepréselte az ajkát, és nem felelt.

Tekintet nélkül arra, hogy ki állja a számlát, még a leggazdagabb ember sem fizetne azért, hogy Yvette átkeljen az Atlanti-óceánon, és a Ritzben lakjon, ha nincs rá jó oka. Louise nagyon kétségbeesett lehet.

Yvette felkapta a fejét.

– Árulja el nekem, monsieur, én vagyok Mademoiselle Dulac egyetlen tanúja?

A férfi aggódó, komoly tekintettel nézett rá.

– Mademoiselle Foucher – mondta –, ön az ő egyetlen reménye.

Miután Monsieur LeBrun távozott, Yvette kissé felfrissítette magát, és kísértelt a Ritzből, az árkádon át ki a Place Vendôme-ra. Elfogta a remegés, ami inkább volt köszönhető a nosztalgianak, mint a hideg téli levegőnek, amelytől megfagyott az ajka, és könnyezni kezdett a szeme. Ha ott van a kerékpárja, gyorsabban odaérhetett volna a rue Royale-ra. De talán nem is vágyott arra, hogy olyan gyorsan viszontlássák egymást Gabbyval és Mamannal. Fürgén lépkedett, hogy távol tartsa a hideget; állát a sáljába temette, és behúzta a vállát a jégesen hideg szélben.

Megkordult a gyomra. Meg kellett volna fogadnia Monsieur LeBrun tanácsát, és rendelnie valamit a Ritzben. A lakomákra gondolt, amelyeket Louise Dulac lakosztályában szolgáltak fel a háború alatt, noha Louise étrendje, úgy tűnt, főként cigarettából és pezsgőkocktélből állt. Milyen sok étel ment veszendőbe, miközben francia emberek éheztek!

Párizs sivár volt télen; a platánok kopárak és szürkék. Míg a bombázások nem érintették a városnak azt a részét, amelyen most Yvette átsietett, a hely olyannak tűnt, mint egy gyönyörű, sérült teremtmény, amely még mindig a sebeit nyalogatja. Most, hogy megérkezett a tél, minden sebe kendőzetlenül feltárult.

Mint egy álomban, Yvette bejárta Párizst, végigment a régi útvo-
nalakon, amelyeken a Lelong-ház küldönceként közlekedett. A di-
vatháznak vajon hány jómódú ügyfele folytatta még mindig azt a
hedonista életmódot, amit a háború alatt? Legtöbben, feltehetőleg.
De Madame Abetz, a német nagykövet felesége nem, sem a férfi fiatal
szeretője, Corinne Luchaire. És Louise Dulac sem. A filmsztár Fres-
nes-ben volt bezárva. Abban a börtönben, amelybe a nácik külföldi
kémekeket zártak, meg az ellenállás tagjait, mielőtt továbbküldték vol-
na őket kimondhatatlan végzetük felé.

Besötétedett, anélkül, hogy Yvette észrevette volna. Kigyúltak az
utcai lámpák, rózsás fénybe vonva mindent. A nő befordult a rue
Royale-ra, és a léptei lelassultak, ahogy elárasztották az emlékek.
A kávézóból, ahol először találkozott Liliane Dietlinnel, zene szűrő-
dőtt ki a járdára, és körülölelte, lassú szomorú simogatással. Yvette
szorosan behunyta a szemét. A Spanyolországba tartó utazás nehéz-
ségei, és az első magányos New York-i hónapok ellenére az a perzse-
lően forró júliusi nap volt élete legrosszabb napja, amikor Liliane
segített neki, hogy elhagyja Párizst.

Ám hogy időzhetne saját fájdalmánál, amikor Catherine olyan felfoghatatlanul hatalmas szenvedésen ment át?

Megállt, mielőtt odaért volna a 10-es szám háztömbjéhez, ahol Gabby élete valószínűleg nagyjából ugyanúgy folytatódott, mint azelőtt, hogy Yvette elment. Érzelmek vihara – félelem, gyász és maradosó büntudat – csapott le rá, olyan erősen, hogy remegni kezdett, és levegő után kapkodott. Szédült, a szíve zakatolt, majd kiugrott a mellkasából.

Muszáj összeszednie magát, mielőtt legyűri ez a gyengeség.

– *Lélegezz!* – parancsolt magára. – *Mély belégzés; lassú kilégzés.*

A szédülés megszűnt, de nem tudta rávenni magát, hogy még egy lépést tegyen a 10-es szám felé. Nem képes szembenézni Gabbyval és Mamannal. Még nem. Azok után, hogy milyen károkat okozott.

Holnap újra megpróbálja. Talán. Maga köré fonta a karját, megfordult, és elment.

Második fejezet

Párizs, 1947. február

YVETTE

Valamikor hajnali három után Yvette fel-alá sétált a járdán az avenue Montaigne 30., a Dior-ház előtt. Lázás tevékenység folyt az új szalonban a korai óra ellenére. Az ott dolgozók közül kevesen aludtak aznap éjjel, ezt Yvette tapasztalatból tudta. Fény szökött ki a földszint elfüggönyözött ablakain, a nehéz drapériák résein át. Az emeleti termekben árnyalakok sűrögtek-forogtak. A legfelső emelet függöny nélküli műtermekben a fehér köpenyes varrónők még az utolsó simításokat végezték Monsieur Dior alkotásain, alig néhány órával a bemutató előtt.

Yvette átkarolta magát, és megdörzsölte a karját, hogy kicsit felmelegedjen, amint a jövés-menést figyelte. Remélte, hogy megpillant valaki ismerőst a régi időkből, amikor Christian Dior a Lelong-házban volt az egyik vezető tervező.

Vacogott a foga. A vastag kabát ellenére belemart bőrébe a téli hideg, a lábát pedig jégtömbnek érezte elegáns csizmájában. Megnézte

az óráját. Hamarosan megérkeznek a manökenek. Talán velük be-
osonhat. Annak idején a híres tervező, Lucien Lelong divatházában
mindenféle megbízásokat teljesített a bemutatók alatt. A manöke-
nek kedvesek voltak hozzá. Néhányan még a nevét is hajlandóak vol-
tak megjegyezni.

Felerősödött a szél, úgy hatolt át az öltözékén, mintha az gézből lett
volna. Talán nem is olyan jó ez a terv. Halálra fagy, ha még sokáig itt
marad. Ám jobb volt, mint álmatlanul heverni a Ritzben, a múlt kí-
sérteteitől gyötörve és Louise Dulac tárgyalásától rettegve. Nem jutott
semmivel közelebb a filmsztár bűnösségének megítéléshez. Toppan-
tott néhányat, hogy meginduljon a vérkeringés a lábában, aztán össze-
ütögette kesztyűs kezét, és az arcához szorította, hogy megmelegítse.

Megállt egy autó az épület előtt, és kiszállt belőle két fiatal nő,
akik izgatottan beszélgettek és nevetgéltek. Külsejük alapján manö-
kenek lehettek, egy szőke és egy barna, de Yvette nem ismerte fel
egyiküket sem.

A sötét hajú lány megállt, és hosszan végigmérte Yvette-et.

– Azért jött, hogy megnézze a bemutatót? – kérdezte. – Korán jött.

A másik gúnyosan vigyorgott.

– *Le patron* nem vesz fel senkit, nem hallotta? Minden hely be van
töltve.

– De nem, én... – Yvette hangja elhalt. Hirtelen nagyon rossz öt-
letnek tűnt, hogy ma este megpróbáljon bejutni a Diorhoz.

– Elvitte a cica a nyelvét? – kérdezte gúnyosan a sötét hajú lány.

– Lehet, hogy betörő – mondta a szőke. – Vagy kém, azért jött,
hogy ellopja *le patron* terveit.

– Szó sincs róla! Sosem tennék olyat!

Ekkor túsarkú cipő kopogását hallotta közeledni a járdán. Még
egy lány csatlakozik a gúnyolódókhoz?

– Te jó ég, Yvette! Te vagy az?

Azonnal felismerte a világ egyik legszebb nőjének az akcentusát.

– Tania!

Az orosz manöken előlépett az árnyékból. Átölelte Yvette-et, és melegen megcsókolta mindkét arcát.

– Ah, de hisz már kész nő vagy! – kiáltott fel Tania. Hátralépett, és tetőtől talpig végigmérte. – Nagyon csinos. És milyen vékony!

Yvette elpirult, és dadogott, mint egy idióta. A bálványa dicsérete ismét az egykori félszeg kézbesítőlánnyá változtatta. A két nő, akik olyan örömmel gúnyolódtak rajta, köddé vált. Senki nem volt olyan bolond, hogy magára haragítsa Taniát.

– Gyere! – mondta a manöken, kézen fogva Yvette-et. – Gyerünk befelé ebből a hidegből!

Mintha természetesnek vette volna Yvette jelenlétét, beterelte az épület viszonylagos melegébe. Yvette összerezzen a fejük felől érkező hangos csattanásokra. Tania nevetve legyintett elegáns kezével.

– Még csak most rakják le a szőnyeget. Hinnéd? Á, itt van Madame Raymonde.

– Tania, de jó, hogy itt vagy! – Egy fekete ruhás nő sietett le a lépcsőn. Nagy, ragyogó szeme csupa izgalom volt. – Beszélnem kell veled a Bár kosztümről.

A két nő élénk eszmecserébe merült, Yvette pedig kihasználta az alkalmat, hogy egy kicsit körülnézzen. Az előtérből nyíló kis beugróban felfedezett egy aprócska butikot. A világ legbájosabb kis pavilonja volt, *toile de Jouy* tapétával borítva. Kiegészítők borítottak minden felületet – kalapok és sálak és tollak, övek és retikülök, selyemvirágok és bársonymasnik, szaténpárnák, díszes kalaptűkkel teletűzve, fekete jet nyakláncok és gyöngysorok és markazit brossok. Egy létrán álló tanonc éppen kalapdobozokat és téglalap alakú ruhásdobozokat

pakolt egy magas polcra. Valamennyi hófehér volt, rajtuk a „Dior” felirat a leghalványabb szürke árnyalatban.

Valaki megrángatta a könyökét, visszahozva Yvette-et ebből a gyönyörűséges oázisból.

– Gyere! – mondta Tania, és a lépcső felé terelte. – Ellenőriznünk kell, hogy minden kész van-e.

Felsietett Yvette-tel a *cabine*-ba, ahol néhány manökennek már a frizuráját készítették, miközben különböző segítők sürgölődtek körülöttük.

– Ő Madame de Turckheim – mutatta be Tania a hatalmas ragyogó szemű, tekintélyes asszonyt, aki jóindulatú nyugalommal felügyelte a felfordulást. – Ő a *chef de cabine*. A magasabb rangú személyzet Tutunek szólítja, de mi La Baronne-nak hívjuk.

Tania ledobta a sminktáskáját meg a retiküljét a saját tükrös öltözőasztalára, aztán lábujjhegyre állva ellenőrizte a kalapokat a feje fölötti polcon.

– Segítsek valamit? – kérdezte Yvette.

Ám a manöken mintha már el is feledkezett volna a létezéséről. Erősen koncentrálni válogatni kezdett a kiegészítők között.

Nos, Tania ilyen volt. Ostobaság lett volna megsértődni ezen. Minden ízében művész volt, mint a divatipar legjobb képviselői. Teljes odaadással viseltetett a munkája iránt, csak arra fókuszált.

Tania segített bejutni a Dior-házba. Most Yvette-nek a lehető legjobban ki kell használnia a lehetőséget.

A *cabine* lassan megtelt manökenekkel, akik levetették az utcai ruhájukat, és köntösbe bújtak. Fehér köpenyes gyakornokok hozták az estélyi ruhákat meg az összeállításokat, és a kijelölt állványokra aggatták. Valóságos csoda volt, hogy ennyi ember hatékonyan tudott dolgozni ilyen szűk helyen. A gyönyörű estélyi ruhák és

együttesek elvarázsolták Yvette-et. Úgy tűnt, az anyag és nőiesség volt Monsieur Dior két jelszava, amikor ezt a kollekciót tervezte. A lábszárközépig érő szoknyák és a karcsúsított derekak megteremtették azt a homokóra alakot, amely a legelőnyösebben hangsúlyozza a női formát. Yvette utoljára a háború előtt látott ilyen hosszú szoknyákat. Talán feloldották az anyagkorlátozást itt, Párizsban?

Megragadta a tekintetét egy párducmintás ruha, egyenes szoknyával, övvel a derekán, aztán egy fehér nyakba kötős estélyi ruha, fodorral a mellrészén. Ezek a végtelenül puha és könnyedén sikkes öltözékek igazán mesteri tervezőre vallottak.

Ám nem szabad elfelejtenie, miért van itt. Kereste a lehetőséget, hogy hasznossá tegye magát, és hamarosan csatlakozott ahhoz az emberáradathoz, ami oda-vissza hullámzott a *cabine* és a műhelyek között, végül már úgy tűnt, mindig is odatartozott a Dior-házba.

– Azt hiszem, még nem találkoztunk.

Yvette összeresztette, és megfordult. Madame de Turckheim állt mögötte, számonkérő tekintettel pillantott rá.

– Yvette Foucher vagyok, madame – mondta a lány, feszengve egymásba fűzve az ujjait. – Régen a Lelong-házban dolgoztam, úgy-hogy felajánlottam, hogy ma idejövök segédkezni.

Remélte, a madame nem fogja firtatni, pontosan ki engedélyezte, hogy ott legyen.

La Baronne felvonta vékony szemöldökét.

– Ez kedves. – Gyors pillantással felmérte Yvonne-t tetőtől talpig. – Monsieur-nek megfelelne a külseje, mademoiselle. Dolgozott már manökenként?

Yvette minden porcikája izgatottan tánkra perdült.

– Ó, igen, madame. Csaknem két évig New Yorkban.

La Baronne biccentett.

– Keressen meg a bemutató után! Talán akad itt magának munka. Yvette-nek elakadt a lélegzete.

– Igazán? Ó, kö...

Elhallgatott. La Baronne már elfordult, hogy megoldjon egy kisebb vészhelyzetet a cipőknél.

Bár szédült madame dicséretétől, Yvette megpróbált minden erejével a feladatokra koncentrálni, amiket kapott. Mit csinálhat most Monsieur Dior? Míg a férfi kreatív ereje átjárta a *maison* minden zugát, őt magát még nem pillantotta meg Yvette. Úgy tűnt, távol tartotta magát az örületől, ami valószínűleg bölcs döntés volt. Bizonyára tele van szorongással ebben a pillanatban. Bárki így érezne az ő helyzetében, ám annak alapján, amit Yvette a kollekcióból látott, *le patronnak* nem volt mitől félnie.

Vajon *tényleg* megfelelne Diornak az ő külseje? Vagy még mindig azt a szedett-vedett fiús lányt látná benne a szélfúttá hajával, aki hozta-vitte neki a dolgokat a Lelongnál?

– Gyerünk, Yvette! – biztatta magát. – Ez lehet a nagy áttörésed.

Repültek az órák. Nem számított más, csak a ruhák. Sem a háború, sem a nácik, sem a tanúskodás, ami összetörné Yvette-et, ha túl sokat gondolna rá. Alig tudta elhinni, amikor Madame de Turckheim közölte, hogy már kezdtek beengedni a vendégeket. A szalonok lassan megteltek. A *cabine*-ban lázas izgalom érződött.

– Itt maradhat a bemutatóra, ha megígéri, hogy nem lesz láb alatt – mondta La Baronne Yvette-nek. Ez túl jó ajánlat volt, hogy nemet mondjon rá.

Miközben várta, hogy elkezdődjön a bemutató, észrevette, az egyik manőken annyira reszket, hogy nem képes visszatenni a rúzsra a tetejét. Yvette odament hozzá, elvette tőle a rúzst, és rátette a kupakot.

– Minden rendben – jegyezte meg halkán. – Tökéletes leszel.

– Valami baj van, Marie-Thérèse? – sietett oda Madame de Turckheim, akinek semmi nem került el a figyelmét.

– Csak ideges vagyok – felelt a szőke manöken, és megpróbálta nevetéssel elütni a madame aggodalmát. Ám a nevetésből csuklás lett, majd a lány megborzongott. – Nem... nem tudom, képes leszek-e végigcsinálni. Ez a sok ember. És olyan nagyon fáradt vagyok, Baronne.

Könnyek lepték el a szemét, de hátrahajtotta a fejét, és óvatosan egy zsebkendőt nyomott a szeme sarkába, hogy felitassa a könnyeket, mielőtt tönkretennék a sminkjét.

Yvette meghökkenően nézte. Hogy valaki *sírjon*, amiért részt vehet ebben a dicsőségben! Fáradt? Mit tudhat ez a lány a valódi kimerültségről, arról a fajtáról, amikor az ember azt kívánja, bárcsak inkább meghalna, mint hogy még egy lépést tegyen? De egy szót sem szólt; kiment, madame pedig nyugtatgatta Marie-Thérèse-t.

Mire legközelebb belépett a *cabine*-ba, a manökenek már levetették a fehér köntösüket, és elkezdték öltöztetni őket. Túl sokan voltak ezen a kicsi helyen, nem volt szükség rá, hogy még Yvette is növelje a zsúfoltságot. Sikerült megpillantania Monsieur Diort, amint az a válla fölött hátraszólva valami utasítást adott Madame Raymondének, aztán visszafordult, és megigazított egy zakót, addig húzogatta és igazgatva az anyagot, amíg az tökéletesen nem simult a manöken alakjára.

Végül eljött a bemutató kezdésének ideje. Az első szalonba vezető keskeny folyosón Yvette irigységgel vegyes büszkeséggel nézte, ahogy a manökenek elhaladnak előtte, majd a halványszürke függönyön át a közönség elé lépnek. Ennél többet nem látott Yvette, de a *compère* felkonferált minden modellt, a tömeg pedig éppolyan elismerően reagált, ahogyan Monsieur Dior csak szeretne volna.

A függönyt félrerántották, és szájára tapasztott kézzel Marie-Thérèse viharzott be a folyosóra.

Tania odasúgta neki:

– Mi a baj?

De a manöken csak a fejét rázva elrohant mellettük. Yvette utánabámult. Marie-Thérèse nagyon ideges típus, az már biztos.

Nem foglalkozott tovább az incidenssel. Körülnézett, van-e olyan sürgős probléma, amit segíthet megoldani. Éppen az egyik manökének segített a kalapját beállítani, amikor Madame de Turckheim elkapta a csuklóját.

– Hála az égnek, hogy itt vagy, Yvette! – mondta. – Gyere gyorsan!

– Miről van szó?

Madame de Turckheim nyomában visszament a *cabine*-ba, ahol megpillantotta Monsieur Diort az egyik sarokban. A férfi az ujjával bedugta a fülét, és csak annyi időre vette ki, míg meghallgatta a vizsziatérő manökenek beszámolóit arról, milyen elismerően fogadta a közönség a kreációit.

Yvette felkiáltott, amint Madame de Turckheim gyakorlatilag rávetette magát, és elkezdte kigombolni a blézert.

– Madame?

– Nincs idő – motyogta az idősebb nő. – Nincs egyáltalán idő.

– Várjon! Mit csinál, kérem?

A madame lerántotta a blézert a lány válláról, és azzal a lendülettel megperdítette Yvette-et, nem törődve a tiltakozásával. A blézer a földre esett.

Remény ébredt a lányban.

– Magamtól is le tudok vetkőzni, csak mondja meg, hogy miért.

Elhúzódott az asszonytól, kigombolta a szoknyája derékpántját, és kilépett a szoknyából.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Madame de Turckheim halk hangon, sietősen magyarázta:

– Marie-Thérèse megbotlott az első bemutatóján. Hisztérikus állapotban van, és esküdjözik, hogy nem képes még egyszer kimeni oda. De *te*... – Yvette derekára tette a kezét, és bólintott, mintha csak nyugtázná, hogy helyesen saccolta meg a méretét. – Yvette, át kell vened a helyét.

GABBY

Gabrielle Foucher végigsietett a rue Royale-on. Cipője fatalpa kopogott a járdán, a lehelete párafelhőket rajzolt a fagyos levegőbe. Ha soha semmi mást nem lesz képes megvalósítani az életében, akkor is időben oda kell érnie a Dior-házba a divatbemutatóra. Húsz perc gyalog az avenue Montaigne-ig. Neki tíz perc alatt oda kell érnie.

Elsietett az öreg Abelard mellett, aki a járdát söpörte a Maxim piros ponyvája alatt. Sapkáját mélyen a homlokába húzta, alsó ajkáról cigaretta fityegett. Asztmás köszöntésére Gabby odavetette:

– Sajnálom, késésben vagyok! – és nem állt meg a szokásos évődésükre.

A híres étterem felől már most, délelőtt tízkor finom illatok szálltak a levegőbe, és egy darabon elkísérték a nőt. Valami édeset sütöttek – péksüteményt vagy talán brióst? Megkordult a gyomra. Ma reggel még a gyógyteáját sem itta meg. Nem volt rá idő.

Egy egész napi munkát zsúfolt pár órába, miután kora hajnalban felkelt. Gabby házfelügyelői feladatai a rue Royale 10. alatti lakóházban természetesen nem szünetelhettek egy divatbemutató miatt. Még Christian Dior legelső kollekciójának a bemutatóján sem. Ám az anyja helyettesíteni tudja pár óráig, amíg távol lesz. Már csak